

Pokud bych měl nějak charakterizovat předmět Audiocafé, pak bych zvolil formulaci „zdařilý nad očekávání“. Do tohoto kurzu jsem se přihlásil díky doporučení jednoho z kolegů, který mi o posleších vyprávěl s velkým nadšením. Jediná věc, která mě velmi mrzí je, že jsem neměl možnost se s tvůrci i p. Hanákem potkávat naživo a moci poslouchat audiodokumenty s ostatními kolegy v brněnském divadle. Myslím si, že by to večerům dodalo na atraktivitě a celkově by pro mě předmět byl větším zážitkem. Nicméně i přes všechna opatření musím uznat, že se Audiocafé podařilo realizovat natolik kvalitně, že jsem si jist, že mi rozšířil obzory minimálně o tolik, o kolik se mu to podařilo v případě loňských studentů.

Celkově si myslím, že celý koncept Audiocafé je velmi zdařilý a dokazuje to i fakt, že je v chodu již několikátým rokem a že se rozšiřuje například i na olomouckou univerzitu, z čehož mám radost, protože zde studuje žurnalistiku můj velmi dobrý kamarád, kterému jsem o Audiocafé hodně vyprávěl a mrzelo jej, že se nemůže poslechů účastnit také. Dle mého názoru je pro nás studenty velmi obohacující moci nejen poslouchat zajímavé dokumenty, nýbrž i mít možnost diskutovat s jejich tvůrci a poslechnout si zákulisní informace, protože právě to dodává poslechům na exkluzivitě. Myslím si, že kdyby předmět probíhal v klasické prezenční formě, více bychom tvůrcům pokládali zvědavé otázky a celkově bychom více interagovali. To v případě těchto distančních poslechů bohužel není tak snadné.

Z dokumentů vyberu několik, které mě z nějakého důvodu zaujaly nejvíce ať již z obsahové stránky nebo například svým zpracováním.

Hned první dokument „Rok pod rouškou“ pro mě byl svým způsobem výjimečný. A to z toho důvodu, že tento dokument je specifický tím, že jej nenatáčeli pouze profesionální audio dokumentaristé, ale externí spolupracovníci a individuálové – nadšenci pro rozhlasové dokumenty. Jedním z těchto nadšenců byl i můj spolužák z gymnázia, který se do nahrávání na začátku pandemie zapojil a mohl jsem tedy již před prvním setkáním v Audiocafé mít možnost vhlédnout do procesu tvorby dokumentu a být také jeho součástí. Dokument jsem již začal poslouchat před začátkem Audiocafé, a to právě z výše popsaných důvodů. V prvním díle jsem si dokonce „stříhl“ menší roli, když jsem v telefonátu povídal o životě a situaci v uzavřené oblasti Litovle, k čemu došlo loni v půlce března. Celý dokument mi připadá velmi dobře zpracovaný, trochu mi jen vadí úvodní znělka, ze které mám mírně schizofrenní pocity. Tvůrcům se dobře podařilo provázat smysluplně různé příběhy odlišných lidí rozličných věkových kategorií a přinést neotřelé názory na celou situaci. Překvapilo mě, že tvůrci neměli promyšlenou celou sérii, ale pouze dva úvodní díly, nicméně vzhledem k nepředvídatelnosti situace, kterou jsme si

procházeli, se není čemu divit. Obecně pro mě bylo velmi obohacující znovu slyšet názory lidí na situaci z loňského března, včetně toho mého, protože v době poslechu byla situace výrazně kritičtější, a již jsme si ji dle mého názoru nezabírali tolik jako právě před rokem.

Když zůstaneme u koronavirové tematiky, tak mě velmi zaujal také dokument *Láska za časů korony*. Smyslem dokumentu bylo přinést příběhy lidí, kteří se nemohli kvůli pandemii stýkat se svými blízkými a během poslechu jsem se také v mnohém našel, a to z toho důvodu, že část mé rodiny žije v Katalánsku a nemohli jsme se stýkat. Uvědomil jsem si zároveň, že na tom se vztahem přes pět okresů stále ještě nejsem tak zle, jako řečníci v dokumentu, kteří mají partnera na druhé straně planety. Příběhy v celém dokumentu byly velmi dobře provázány a šlo o velmi pohodový a záživný poslech.

Dalším z dokumentů, který mě velmi silně zasáhl byl dokument o kamarádce Zuzce od Brit Jensen a Terezy Rekové. Celkově jsem člověk, který velmi špatně snáší vidět bolest a utrpení jiných lidí a příběh mladé dívky, která se potýkala s rakovinou pro mě byl velmi složitým pro poslouchání, přestože se autorce velmi dobře dařilo přinášet pozitivní momenty a nést dokument ve více méně pozitivním duchu. Co mě velmi překvapilo byl fakt, že autorka nechala dokument tři roky po smrti Zuzky „ležet v šuplíku“ a až poté se pustit do zpracovávání materiálů. Právě zpracování bylo také velmi silnou stránkou dokumentu, když se podařilo pomocí ostrých střihů a nepoužíváním hudby docílit velmi intenzivního posluchačského zážitku. Věřím, že i pro autorku nebylo natáčení lehkým, i vzhledem k různým vyhoceným zážitkům s rodiči dívky.

A abych zmínil i dokument, který mi připadal nejzajímavější svým zpracováním, tak věnuji pár řádků *Šutrům v čokoládě*. Tento audiodokument byl jedním z těch, které se mi líbily nejvíce. Ať již jde o nápad, který je geniální a pro mě také velmi inspirativní, tak hlavně právě svým sestříháním. Šlo o velmi plynulý poslech a idea vkládání komentářů otce, když poslouchali v premiéře nahrubo sestříhanou první verzi dokumentu byla dle mého názoru pěkně osvěžující a inovativní. Dosud jsem se s podobným typem dokumentu neseťkal a tento koncept mi připadá zkrátka skvělý.

Celkově musím říci, že předmět *Audiocafé* mě seznámil s úplně novou uličkou ve městě jménem *žurnalistika*. Nikdy dříve jsem neposlouchal například před spaním nebo na cestě v autobuse audiodokumenty a podcasty tolik, co nyní... možná se dá dokonce říci, že mě k poslouchání dokumentů přivedl. Stejně jako mně doporučil kolega zapsat si tento předmět v probíhajícím semestru, budu i já ostatním přátelům z katedry tento kurz doporučovat a věřím, že jim také rozšíří obzory tak jako mně.